

Del 6 Ditte

1971 föddes Ditte, den schäfertik som kom att bli stammoder i min kennel Dittegården.

Jag hade bestämt att vid lämpligt tillfälle ta en så kallad parningsvalp efter Brindo och när rätt tillfälle bjöds fanns hon där. Jag minns Ditte som en envis och påhittig liten rackare. Med växande ålder blev hon mer och mer målinriktad och jag kan än i dag känna spårlinans drag när hon hade förstått att spåra - det var livet! Hon blev svensk bruksprovschampion i spår som 2,5-åring och samma år kvalificerade vi oss till SM i spårhundsgruppen.

Ditte var mer egensinnig och envis än sin far. Jag hade inte varit lika påpasslig som då Brindo växte upp när hon som valp jagade fåglar eller andra smådjur. Jag såg det helt enkelt som självklart att hon inte skulle jaga vilt. Av mina tidigare hundar var det bara Gipsy som visat den okontrollerade jaktlusten. Så när Ditte knappt ett år gammal stack iväg efter rådjur blev jag oerhört känsloladdad. I det ögonblicket såg jag framför mig den ren som Gipsy flera år tidigare hade hunnit ifatt och sargat så svårt. Det gjorde att när Ditte kom tillbaka möttes hon av alla mina känslor av rädsla, ilska och förtvivlan som helt tog över glädjen av att hon kom tillbaka. Tårarna rann och jag berättade, helt ologiskt, för henne varför hon aldrig mer skulle jaga. Jag tryckte ner henne i marken och grälade, grälade och grälade!

När vi gick hem gick Ditte hela tiden bakom mig och resten av den dagen for tankarna runt i mitt huvud. Hade jag förstört vår relation nu? Men hennes beteende visade att det inte var så – jag hade inte knäckt henne. Senare fick jag förstå varför. En anledning till varför mina känslouttryck inte förstörde något, är att jag och Ditte hade en så förtrolig relation i botten och för att det visade sig att jag, utan att veta det, hade betett mig väldigt hundriktigt. Mer om detta i nästa kapitel om Dittes valpkullar.

Resultatet av den här incidenten, blev att Ditte aldrig mer brydde sig om att smita iväg på egen jakt. Varken om vi var på vardaglig promenad eller om ett spår eller annan arbetsuppgift gick i viltrik terräng.

Ditte var något av en spårspecialist, men efter vårt första SM började hon ”spricka” på spåren tävling efter tävling. Jag var säker på att det inte handlade om att hon stördes av vilt i terrängen så jag försökte komma till rätta med det genom att lägga ”roliga” spår med extra häftiga slutförmål.

Ingenting hjälpte och en hel säsong gick till spillo. Till sist kontaktade jag min mentor, Gunnar Eriksson, som hade hjälpt mig så mycket med Gipsy. Han förklarade att hundar med stor arbetslust kan behöva utmaningar att lösa för att bli stimulerad av sitt arbete. – Tänk på en jakthund, sa Gunnar, ”den ställs nästan alltid inför nya förhållanden vid varje jakttillfälle. Våra brukshundar tränas ofta efter regelbokens krav. Det betyder att spåren för en SBK hund ofta har en viss längd och en viss ålder. Dessutom går de ofta i skogsterräng. För många hundar kan det vara en trygghet, men för hundar med stor arbetskapacitet kan det upplevas som om du skulle tvingas läsa samma dagstidning dag efter dag”.

Gunnars svar blev ett nyttigt uppvaknande för mig! Ditte hade egentligen aldrig fått någon utmanande uppgift. När jag hade försökt komma tillrätta med hennes ”slarv” hade jag gjort enklare, roligare spår. Det var inte det hon behövde. Från och med nu blev jag noga med att variera träningsspåren så mycket jag kunde. Ibland var det dygns gamla, ibland spår på en skolgård eller en parkeringsplats, och jag försökte också ”lura” henne genom att stoppa ner föremål under stubbar eller stoppa in små läderbitar i barken en bit upp på en trädstam. Resultatet lät snabbt visa sig. Hon blev mer spårnoga och hennes tempo blev lugnare och vad jag förstår så ökade hennes motivation för att spåra. Hon missade aldrig ett tävlingsspår efter att jag lagt om hennes träning. Tack Gunnar i din himmel för alla goda råd du gett mig!

Ditte hade flera kvalitéer utöver sitt stora spårintresse. Ett mentaltest visade att hon precis som sin far hade förutsättningar även som skyddshund. Vi deltog i totalt åtta Svenska Mästerskap, tre i spårhundsgruppen och fem i skyddshundsgruppen. Vi blev ett år även uttagna till ett Nordiskt Mästerskap. Vi fick aldrig stå högs upp på prispallen vid mästerskap men vi jobbade ihop en silver- och en bronsplakett. Vi erövrade också flera vandringspriser och Ditte var vid sidan av tävlingsgrupperna godkänd som bevakningshund.

Det var inte vanligt att tikar tränades för skyddsdressyr på -70 talet och detsamma gällde kvinnliga skyddshundförare. Ditte blev känd bland figuranter som rejäl och kraftfull i sina angrepp och det var inte ofta som den så kallade dubbelretaren kunde stå upp efter hennes avvärjande attack. (En figurant som bakifrån kommer rusande för att attackera hundföraren)

Vid flera tillfällen fick vi visa upp oss i olika sammanhang och något jag minns särskilt var när hon vid Stora Stockholmsutställningen gjorde en bejublat skyddsuppvisning. Direkt efteråt ropade speakern ut att alla barn som ville träffa Ditte var välkomna in i ringen. Lika effektiv som hon nyss varit vid sina angrepp på figuranter, lika vänlig och inbjudande var hon mot alla barn som fullkomligt vällde in mot oss.

Ditte var 11 år när vi deltog i vårt sista SM i skyddshundgruppen. Hon hade aldrig varit skadad, kanske beroende på att jag körde ut morgontidningar i en 9 km lång sträcka sju dagar i veckan så våra hundar hade en jättefin grundkondition. Vi deltog vid vårt sista SM mest för att hon var kvalificerad och jag tog den tävlingen som ett värdigt avslut på ett fantastiskt hundliv. Dittes, trots hennes ålder, höga intensitet i angreppen drog ner applåder, men där emellan fick hon göra lite som hon ville. Jag vände som exempel 1-meters-hindret på kant när hon skulle hoppa. Vi hade roligt och att kunna visa upp en pigg 11-åring skyddshund var mitt syfte.

Som pensionerad tävlingshund tränade jag Ditte att hon i stället för att apportera föremål vid uppletande skulle skallmarkera dem, det gick snabbt att lära om den markeringen. Vi jobbade också med att hon skulle duka kaffebordet med kopp och fat. Det gick "så där" kan jag avslöja, men viljan fanns!

Efter att ha fött 4 valpkullar, tävlat i 8 Svenska Mästerskap och ett Nordiskt avslutade Ditte sina dagar hemma i köket. Vi hade vid den här tiden flyttat upp till en liten by utanför Långsele och jag och hundarna hade tagit den dagliga långpromenaden i skogen där det var mer säkert än undantag att vi såg älgar och annat vilt på nära håll. Förutom Ditte hade vi också två hanhundar. En av dem var husses tävlingshund och den andra var dotterns. Hundarna hittade ett gryt som Ditte såg som sitt. Hon vaktade det med rejäl äganderätt och hanarna fick vackert vika åt sidan. När vi kom hem och lunchat såg jag att något inte var som det skulle med Ditte. Hon hade svårt att resa sig, var vinglig och ville inte äta. Jag förstod . . . Veterinären kom hem till oss och Ditte fick somna in på köksgolvet med huvudet i mitt knä. Jag gråter när jag nu skriver om det!!! Saknaden av en fantastisk brukshund suddas aldrig ut. Ditte blev dryga 13 år.